

14 Μαρτίου 2020

Ιερομόναχος, π. Ευσέβιος Βίττης: Η αγάπη είναι αιώνια και ο ίδιος ο Θεός είναι αγάπη!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Ιερομόναχος, π. Ευσέβιος Βίττης.

«Ζηλούτε δε τα χαρίσματα τα κρείττονα...»

(Α' Κορ. 12, 31)

«...μείζων δε τούτων η αγάπη»

(Α' Κορ. 13, 13)

«Αγαπάτε αλλήλους καθώς ηγάπησα υμάς»

(Ιωάν. 15, 12)

«Εάν τις αγαπά με τον λόγον μου τηρήσει»

(Ιωαν. 14, 23)

«Μηδείς το εαυτού μόνον ζητείτω, αλλά και το του πλησίον έκαστος»

(Α' Κορ. 10, 24)

Αγάπη για τον Ιησού και διά του Ιησού

Αγάπη καθαρή για τον Ιησού και αγάπη προς τους ανθρώπους διά του Ιησού εγγυάται την απαλλαγή της από κάθε εγωιστικό στοιχείο, χωρίς την προσδοκία οποιασδήποτε ωφέλειας, υλικής ή πνευματικής εκ μέρους των άλλων, έστω και

ενός «ευχαριστώ», έστω και με είσπραξη πικρίας αντί ευγνωμοσύνης ή ακόμη και προδοτικής συκοφαντίας γιατί αυτό σημαίνει μίμηση της αγάπης του Ιησού, που αγάπησε πρώτος Αυτός την Εκκλησία χωρίς να υπολογίσει καθόλου τον εαυτό Του θυσιαζόμενος προς χάριν της.

Μόνον η αγάπη κατά μίμησην και χάριν του Χριστού μπορεί να είναι απαλλαγμένη από κάθε στοιχείο ωφελιμισμού εγωιστικού.

Ο Ιησούς Χριστός αγάπησε και ως άνθρωπος πλήρως και τελείως τον ουράνιο Πατέρα Του και δέχθηκε την πλήρη υποταγή στο θέλημά Του «γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού».

Και με τον τρόπον αυτόν αποτελεί το αιώνιο και ανυπέβλητο παράδειγμα της τέλει αγάπης, όχι μόνον ως Θεός Λόγος του Πατρός, αυτό είναι αυτονόητο, αλλά και ως άνθρωπος, έχοντας την τέλεια ανθρώπινη φύση.

Επομένως, αν θέλουμε να είμαστε πραγματικοί ακόλουθοι του Κυρίου Ιησού, πρέπει να μαθητεύουμε πάντα παρά τους πόδας Του για να μαθαίνουμε όλο και περισσότερο και συνεπέστερα να αγαπούμε πάντοτε, όπως Αυτός, ό,τι κι αν μας κοστίσει, αφού το έργο αυτό θέλησε να ασκείται αδιάλειπτα και πάντοτε και στη γη και στον ουρανό.

Γιατί η «αγάπη ουδέποτε εκπίπτει» (Α' Κορ. ιγ' 8), αφού είναι αιώνια και ο ίδιος ο Θεός είναι αγάπη (Α' Ιωαν. δ' 8).

Αγάπη και αυτογνωσία

Ασφαλώς, ως αγωνιζόμενοι χριστιανοί, νιώθουμε μέσα μας τη λαχτάρα για αγάπη προς τους άλλους. Ασφαλώς μας συγκινεί η σκέψη να αγαπούμε τον ένα όπως όλους μαζί και όλους όπως τον ένα.

Μεγάλος αυτός ο πόθος, αν υπάρχει μέσα μας και ίσως είναι το πιο μεγάλο επιδιωκτέο τέλος.

Όμως δεν πρέπει να λησμονούμε την πραγματικότητά μας, ποιοι ακριβώς είμαστε, ποια είναι η φυσική μας κατάσταση, προτού επιχειρηθεί η εν Χριστώ μεταμόρφωσή μας στο καμίνι της αγάπης για τον ίδιο και διά μέσου Του για τους αδελφούς μας συνανθρώπους.

Συχνά μιλώντας για αγάπη λησμονούμε το έδαφος, στο οποίο αυτή φυτρώνει.

Γι' αυτό συμβαίνει ετούτο το παράδοξο, ενώ ο πόθος μας για αγάπη μπορεί να είναι πολύ μεγάλος, όμως ο τόπος, όπου πρέπει να αναπτυχθεί, η καρδιά μας δηλαδή, που την πλημμυρίζει αυτός ο πόθος, συμβαίνει να είναι εντελώς ακατάλληλος για ένα τέτοιο ουράνιο φυτό.

Με τον τρόπο αυτόν, μπορεί να «ωδίνη όρος και να τίκτη μυν», να παρουσιάζεται δηλαδή μια πολύ μεγάλη δυσαναλογία ανάμεσα σε αυτό, που ποθούμε και σε αυτό, που θέλουμε να πραγματοποιήσουμε.

Πρώτιστο έργο μας με άλλα λόγια είναι, προκειμένου να εξασκήσουμε έργο αληθινό αγάπης, να αναγνωρίσουμε και να συνειδητοποιήσουμε την πνευματική μας ποιότητα, ποιοι δηλαδή είμαστε στην πραγματικότητα.

Η αληθινή γνώση του εαυτού μας και η ειλικρίνεια έναντί του θα μας πείση, ότι βασικά έχουμε μια σχεδόν ακατανίκητη τάση να αναζητούμε φανερά ή όχι, συνειδητά ή όχι, θεληματικά ή όχι, τον ίδιο τον εαυτό μας διά μέσου της αγάπης προς τους άλλους.

Μπορεί να αναζητούμε τη δική μας συναισθηματική ευφορία και μια συγκινησιακή έκσταση, μια ευχαρίστηση προσωπική μόνο μέσω της αγάπης, πράγμα, που άλλοι θα επεδίωκαν με άλλα μέσα.

Και το ερώτημα είναι. Κάνουμε τα έργα της αγάπης και γενικά αγαπούμε, για να ικανοποιούμε τον εαυτό μας με το ευάρεστο συναίσθημα, που αυτή δημιουργεί, και αυτό θέλουμε μόνο και όχι τη χαρά και την ευτυχία του άλλου;

Και μπορεί έτσι να κάνουμε το έργο της αγάπης π.χ. μόνο για να ακούμε ευχαριστίες, για να μας αναγνωρίζουν ως ευεργέτες, για να κάνουν λόγο για μας, και να αποφεύγουμε δύσκολες περιπτώσεις αγάπης και κόπους και θυσίες, που δεν πρόκειται να αναγνωρισθούν.

Γι' αυτό πρέπει να μάθουμε και να κάνουμε φρόνημά μας, πως το κύριο χαρακτηριστικό της αγάπης είναι η αυτολησμοσύνη και το «μη ζητείν τα εαυτής».

Γι' αυτό άλλωστε συνιστά ο Κύριος το «μη γνώτω η αριστερά (μας) τι ποιεί η δεξιά» μας και την όσο γίνεται με περισσότερη επιμέλεια «εν τω κρυπτώ» διενέργειά της.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Ιερομονάχου, π. Ευσεβίου Βίττη, «Εμείς και η αγάπη μας», των εκδόσεων «Ορθόδοξος Κυψέλη».